

«τῶν τοιούτων εἶναι ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.»

ΕΤΟΣ Ζ΄.

ΑΡΙΘ. 77.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΜΑΙΟΣ 1874.

Τιμᾶται λεπ. 10.

Τιμὴ ἔτησια, Ἀθηνῶν Δρι 1= Ἐπαρχιῶν » 1,20
 » » Τουρκίας » 2=

ΑΙ ΔΙΔΥΜΟΙ ΑΔΕΛΦΑΙ.

Ἦνοιξαν κ' αἱ δύο συγχρόνως ὄμματα ἀγγελικά,
 Καὶ εἰς τὴν αὐτὴν κοιτίδα νανουρίζονται γλυκά.
 Περιθάλπονται ἕξισον καὶ θηλάζουν τοὺς αὐτοὺς
 Φιλοστόργους τῆς μητρὸς των καὶ νεανικοὺς μαστούς.
 Τώρα ἠῶξησαν καὶ παίζουν, καὶ κρατοῦντ' ἀγκαλιασὰς
 Σὰν φυτὰ περιπλεγμένα ἐν μὲ τ' ἄλλο τρυφερά.
 Ὡσάν δρόσου δύο σταγόνες ὅπου πίπτουν τὸ πρῶτ',
 Εἶναι καὶ τὰ πρόσωπά των καθαρὰ καὶ διαυγῆ.
 Ποία χάρις, συμμετρία καὶ ἀπλότης φυσική!
 Πῶς δ' ἡ μία ἀπὸ τὴν ἄλλην δύναται ν' ἀποσπασθῆ;
 Τὰς ζηλεύει πλήν ὁ χάρος καὶ μ' ἐν κτύπημα σκληρὸν,

Ἄδικον καὶ εἰς τὰς δύο ἐπιφέρει χωρισμόν.
 Καὶ τὴν μίαν μὲν ἀφίνει ἐπὶ γῆς εἰς τὸν καυμόν,
 Τὴν δὲ ἄλλην ἀναιθάζει ὑψηλὰ 'στὸν οὐρανόν. Δ; Δ.

Ο ΜΑΡΤΙΝΟΣ ΚΑΙ ΟΥΑΛΤΕΡ

Διήγημα ἀναφερόμενον εἰς τὴν πολυορκίαν
 τοῦ Στρασβούργου.

(Ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ διὰ τὴν Ἐφημ. τῶν Παίδων.)

ΚΕΦ. Α΄.

Ἐν τῷ μέσῳ μικρᾶς ἑνὸς Γερμανικῆς πόλεως Ἦ
 στάτο οἰκία, ἧτις ἠμοιοῦσε κατὰ τὸ μέγεθος καὶ τὴν
 ἐξωτερικὴν ὄψιν τὰς περὶ οἰκίας, ἀλλὰ διέφερον αὐτῶν
 κατὰ τὰς εἰδοχεῖς κατοίκους τῆς. Ποιοὶ δ' ἦσαν οὗτοι;
 Μία οἰκογένεια συνισταμένη ἐκ τοῦ πατρὸς, τῆς
 μητρὸς καὶ τεσσάρων ἀξιολόγων τέκνων, μετὰ τοῦ
 ἀγαπητοῦ αὐτῶν σκύλε Βέλλου. Ἐκ τῶν τέκνων τού-
 των τὰ δύο ἦσαν κοράσια καὶ τὰ δύο ἕτερα ἀγόρια.
 Καθηνταὶ δὲ ἅπαντα ἐπὶ τοῦ πατώματος κόπτοντα
 εἰς μικρὰ τεμάχια τὰ μήλα, τὰ ὅποια ἔπρεπε νὰ
 ξηράνωσιν εἰς τὸν ἥλιον διὰ νὰ ἔχουν πρὸς χρῆσιν
 κατὰ τὸν χειμῶνα. Ἐνῶ δὲ ὄλαι αἱ μικραὶ χεῖρες ἦ-
 σαν τόσοσιν ὠφελίμως ἐνησχολημένα, ὁ δὲ πιστὸς
 Βέλλος ἔκειτο ἐξηπλωμένος παρὰ τὰ πλάγια τοῦ μι-
 κροῦ Μαρτίνου, ἡ μήτηρ διηγῆθη εἰς αὐτὰ ὠραῖον
 διήγημα; εἰς τὸ ὅποιον τὰ παιδιά ἠκροάζοντο μὲ
 μεγάλην προσοχὴν.

Μετὰ τὸ τέλος τοῦ διηγήματος ὁ πατήρ, ὅστις καὶ
 αὐτὸς μέχρι τοῦδε ἠκροάζετο ἡσώχως, στραφείς πρὸς
 τὰ τέκνα του,

—Ἵποθέσατε,—εἶπε, τέκνα μου,— ὅτι ἄγγελος ὡς
 ἐκεῖνον, περὶ τῶ ὅποιον οὐκ εἶπεν ἦδη ἡ μήτηρ σας. ἤρ-
 χετο καὶ οὐκ ἤρώτα νὰ τῶ εἶπητε ποία ἦτο ἡ μεγίστη

ἐπιθυμία σας, διὰ νὰ τὴν ἐκπληρώσῃ. Τί ἠθέλετε εἶπει; Τί ἠθέλετε εἶπει σὺ, π. χ. Ἐλισάβετ;

— Ἐγὼ, — εἶπεν ἡ μικρὰ Ἐλισάβετ μετὰ βραχείαν σκέψιν, — διὰ τῷ ἔλεγον, διὰ ἐπεθύμουν νὰ εἶχον ἕν καθαρὸν, λευκὸν φόρεμα πάσαν ἡμέραν

— Καὶ σὺ Μαρτίνε; ἠρώτησεν ὁ πατήρ.

— ὦ, πάτερ, — εἶπεν ὁ Μαρτίνος, κοκκινίζων ὑπὸ αἰδοῦς, — ἐγὼ ἐπεθύμουν νὰ μοὶ ἐπεσκεύαζε τὸ σურτάριον, ὅπου φολλάτω τὴν σερὰν τῆς ἐντομολογίας μου.

Ὁ πατήρ ἐμετρίασε καὶ οὐδὲν ὑπέσχετο;

— Ἐγὼ, — εἶπεν ἐκεῖνος, — προσηλώσας τοὺς μεγάλους αὐτοῦ ὀφθαλμούς εἰς τὸν πατέρα του, — ἐγὼ ἐπεθύμουν νὰ μὴ ἀπέθνησκον ποτὲ, οὔτε σὺ, οὔτε ἡ μήτηρ, οὔτε ἡ Ἐλισάβετ, οὔτε ὁ Μαρτίνος, οὔτε τὸ μωρὸν, οὔτε κανεὶς ἄλλος!

— Μεγάλα πράγματα εἶναι μικρὰ εἰς τὰ παιδιά καὶ μικρὰ μεγάλα, — παρετήρησεν ὁ πατήρ — ἀλλ' αἱ ἀποκρίσεις τῶν τέκνων τοῦ ἔδειξαν εἰς αὐτὸν τὰ σπέρματα τοῦ χαρακτῆρος αὐτῶν.

Ἡ μήτηρ ἤδη εἶπεν, «ὁ Μαρτίνος καὶ ἐγὼ θὰ προσευχηθῶμεν καὶ μετὰ ταῦτα πρέπει νὰ καύσῃ ἡ συνομιλία. Ὁ πανάγαθος Θεὸς πρέπει νὰ ἦναι τὸ τελευταῖον ἀντικείμενον τῆς συνομιλίας μας πρὶν κοιμηθῶμεν.»

Ναί, τέκνα μου, ὁ Θεὸς πρέπει νὰ ἦναι τὸ τελευταῖον ἀντικείμενον τῶν διαλογισμῶν καὶ τῆς συνομιλίας μας; τὸ ἐπέρας καὶ τὸ πρῶτον τὴν πρωΐαν. Ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ καλύτερος φίλος τοῦ νηπίου καὶ ὁ πιστότατος φίλος τοῦ γέροντος. Ὅστις ἔχει τὸν Θεὸν, ἔχει πλουσίαν καὶ εὐδαίμονα ζωὴν. (ἀκολουθεῖ)

Ο ΦΡΟΝΙΜΟΣ ΙΠΠΟΣ ΚΑΙ Η ΑΝΤΑΙΑ.

Εἰς κόμην ἕνα τῆς Ἀγγλίας λέγουσιν καλουμένην ὑπῆρχε μάνδρα, ἐντὸς τῆς ὁποίας ἐφυλάσσοντο κτήνη. Εἰς αὐτὴν τὴν μάνδραν ἦτο καὶ ἕν πηγάδιον, ἐκ τοῦ ὁποίου ἀνέστυρον ὕδωρ δι' ἀντλίας.

Ὁ κτηνοτρόφος, ὅστις, ὡς γαίνεται, ἦτο ἀνθρώπος ἀμελής, ἐλησμόνηε κολλάκις νὰ ἀνασῶρῃ ὕδωρ καὶ γεμίσῃ τὸν κάδον, ἐκ τοῦ ὁποίου ἔπινον τὰ ζῶα, καὶ οὕτω τὰ δυστοχῆ ἐκεῖνα ὑπέφερον ἐκ τῆς δίψης.

Μεταξὺ τῶν κτηνῶν ἐκεῖνων ἦτο καὶ εἰς ἵππος, ὅχι τόσοσὺν ὠραίος τὴν ὄψιν, ἀλλὰ μὲ ἀρκετὴν νοημοσύνην ὅστος παρετήρησε τί ἐλάμην ὁ κτηνοτρόφος, διὰν ἤντικε ὕδωρ καὶ ἀπεφάσισε νὰ δοκιμάσῃ ἂν ἠδύνατο καὶ αὐτὸς νὰ κάμῃ τὸ αὐτὸ καὶ οὕτω νὰ μὴ ἔχῃ τὴν ἀνάγκην ἐκεῖνου.

Ὅταν λοιπὸν μίαν ἡμέραν θερυνῆν ὁ καλὸς κτηνοτρόφος ἐλησμόνησε νὰ γεμίσῃ τὸν κάδον νεροῦ

καὶ τὰ ζῶα ἐπασχον ἐκ τῆς δίψης, ὁ ἵππος οὗτος ἦλθεν εἰς τὴν ἀνταϊαν, ἔλαβε τὴν λαβὴν-αὐτῆς διὰ τοῦ στόματος καὶ ἤρχισε νὰ τὴν ὑψώσῃ καὶ τὴν καταβιάσῃ ἔως οὐ πρὸς μεγίστην χαρὰν καὶ εὐχαρίστησιν τῶν λοιπῶν ζῶων, τὸ ὕδωρ ἤρχισε νὰ ρέῃ

εἰς τὸν κάδον, τὰ ζῶα ἔπιον καὶ μετὰ τοῦτο ἔπιε καὶ αὐτὸς. Ἐκτοτε ὁ καλὸς οὗτος ἵππος ἐξηκολούθει τὸ ἔργον τοῦτο, διὰ τοῦ ὁποίου καὶ τὰ ἄλλα ζῶα εὐχαρίζεται καὶ ἑαυτὸν εὐφραίνει.

Πόσον φρόνιμος ὁ ἵππος ἐκεῖνος! φρονιμώτερος ἢ πολλὰ παιδιά καὶ κορσάκια, τὰ ἵπποια ἦσαν δὲν εὐρουν ὕδωρ ἐντὸς τῆς λαγῆου, ἀντὶ νὰ ὑπάγουν αὐτὰ νὰ τὴν γεμίσουν, φωνάζουν καὶ ἐπιπλήττουν τοὺς ὑπηρετάς καὶ κάμουν μὲγάλον κάταγον εἰς τὴν οἰκίαν! Ἐὐκαρῶδες τοῦ ἵππου πρέπει νὰ γείνη μᾶθημα εἰς τὰ τοιαῦτα καὶ ἄλλα πολλὰ παιδιά νέους, νεαύδας καὶ ἀκόμη καὶ ἡλικιωμένους, ὅστινες εἶναι τόσοσὺν ἀκνηροὶ ἢ ὑπερήφανοι, ὥστε δὲν θέλουν νὰ μεταχειρισθῶσι τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας των διὰ τὰς ἰδίας αὐτῶν χρεῖας.

Ἄς ἐνθυμῶνται τὸν ἵππον τοῦτον τὰ παιδιά, τὰ ἵπποια δὲν θέλουν νὰ νερθοῦν καὶ νὰ ἐνδοθεῖν μόνον των πάσαν πρωΐαν.

Οἱ μὴ θέλοντες νὰ μαυρίσουν τὰ ὑποδήματά των.

Οἱ μὴ θέλοντες νὰ φέρουν τὰ βιβλία των εἰς τὸ σχολεῖον, ἀλλ' ἀπαιτοῦν νὰ τὰ κεβάλῃ εἰς ὑπηρετῆς.

Ἄσσοι προτιμοῦν νὰ ἀφύωνται τὰ ἐνδύματα, τὰ βιβλία καὶ τὰ δωμάτια των ἀκάθαρα καὶ πλήρη κορμιτοῦ, παρὰ νὰ τὰ καθαρίζωσιν οἱ ἴδιοι.

Ἄς ἐνθυμῶνται τὸν ἵππον τοῦτον ὅσοι ὄσοι δὲν θέλουν νὰ κάμουν ἕτι εὐρίασκειν αἱ χεῖρές των, ἀλλὰ προτιμοῦν νὰ ὑποχρεῶνται εἰς ἄλλους.

ΔΟΞΟΛΟΓΙΑ (8, 6, 6, 7.)

Πα ρί τόν θρόνον τοῦ Θεοῦ και δι α πάν πληθῆ σωσμέ να ἴσταν τάι, ἰδοῦ! Εἰ-

δαί μου νεσ χο ροῦ. Ψάλλουν, Δόξα, Δόξα, ἐν ὁ ψί ὁτοῖς τῷ Θεῷ!

2. Φορέματα λευκά ἐκεί
Φορεῖ καθέν αὐτῶν
Καθέν εἰς δόξαν κατοικεῖ
Εἰς φῶς εὐλογητόν.
Ψάλλουν, κ. τ. λ.
3. Πρὸς τὸν ὠραῖον οὐρανόν
Τίς ἔφερεν αὐτά;
Εἰς τὸν τρισάγιον ναόν
Πῶς ἐγειναν δεχτά;
Ψάλλουν, κ. τ. λ.
4. Ὑπὲρ αὐτῶν ἀπέθανεν
Ὁ ἄμωμος Ἄρνός.
Τὸ αἷμ' αὐτοῦ τὰ ἔρρανεν
Καὶ ψάλλουν ἱερῶς
Ψάλλουν, κ. τ. λ.
5. Ἐπὶ τῆς γῆς ἐξήτησαν
Τὴν χάριν τοῦ Χριστοῦ,
Κ' ἰδοῦ τὸν ἐπροσχόνησαν,
Κ' ἐνώπιον αὐτοῦ,
Χορὸς—Ψάλλουν, κ. τ. λ.

ΓΝΩΜΙΚΑ.

Διὰ τὴν ἐννοητικὴν τὴν ἀληθειαν πρέπει νὰ τὴν ἀγαπᾷ καὶ νὰ ζῆ ἐν τῇ ἀληθείᾳ.

Ἐκ τῶν ἐκατὸν ἀγαθῶν τῆς παρουσίας ζωῆς τὰ ἐννευήκοντα ἐννεα εἶναι ἡ ὕψεια.

Αἱ οἰκίαι ἡμῶν πρέπει νὰ ᾖναι τοὐλάχιστον τόσῳ ἀγίαι ὡς αἱ ἐκκλησίαι ἡμῶν.

Τὰ πράγματα δὲν πρέπει νὰ γίνωνται διὰ στιγμαίαις προσπάθειαις, ἀλλὰ διὰ προετοιμασίας γενομένης κατὰ παρελθούσας στιγμάς.

Νομίζω εἶπεν, ὁ Κάτων, ὅτι ἡ μεγίστη ἀρετὴ εἶναι τὸ νὰ χαλιναγωγῆ τις τὴν γλῶσσαν του· ὁ γνωρίζων νὰ σιωπᾷ, καὶ μάλιστα ὅταν ἀκόμη ἔχη δίκαιον, εἶναι ὁ πλησιέστατος εἰς τοὺς Θεούς.

Μόνον τρεῖς τρόποι υπάρχουν, ὧς εἰκέ ποτε σοφός τις ἀνὴρ, κατὰ τοὺς ὁποίους δύναται νὰ κερδίῃ τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἐν τῷ παρόντι βίῳ ὁ ἄνθρωπος· ζῆν ἐργαζόμενος, ἐπαιτῶν ἢ κλέπτων. Οἱ μὴ ἐργαζόμενοι—παραμόρφωσον τὸ πρᾶγμα ὅπως ἀγαπᾷς μεταχειρίσθαι ὅσας ὠραίας φράσεις καὶ πομπικὰς λέξεις καὶ ἀνθελγῆς, ἀδιάφορον τοῦτο, τὴν οὐσίαν τοῦ πράγματος δὲν δόνασαι ποσῶς νὰ τὴν μεταβάλης—οἱ μὴ ἐργαζόμενοι, λέγω μεταχειρίζονται τὸν ἕνα ἐκ τῶν ἄλλων δύο τρόπων.

Ο Μάιος Μήν.

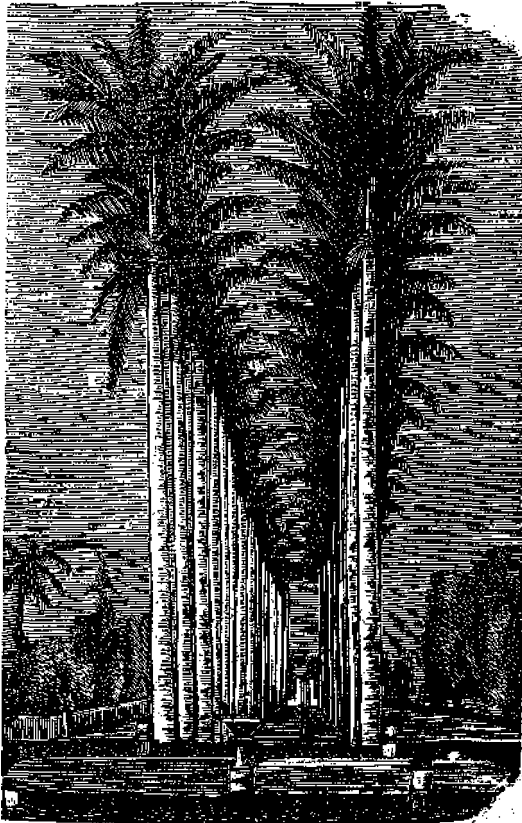
Μετά τοῦ μηνὸς τούτου εἶμαι συνδεθεμένοι πλεῖστοι γλοκεῖται ἀναμνήσεις καὶ ἐπεισόδια μεταξὺ δὲ τῶν κατοίκων τοῦ βορείου ἡμισφαιρίου εἶμαι πάντοτε ὠραῖος καιρὸς, ἐνφ.εἰς τοὺς κατοίκους τῆς Αὐστραλίας καὶ τῆς Νέας Ζηλανδίας ὁ μὴν οὗτος εἶναι ψυχρὸς καὶ βροχερὸς, διότι εἰς τὸ νότιον ἡμισφαίριον ὁ Μάιος εἶναι ἡ ἀρχὴ τοῦ χειμῶνος καὶ ἀντικατοίχει μὲ τὸν ἰδικόν μας Δεκέμβριον.

Εἰς τὴν προκειμένην εἰκονογραφίαν φαίνεται παι-

δίον εἰς τινὰ κήπον συναζόν ἄνθη κατὰ τὴν πρωτομαΐαν, ἵσως διὰ τὰ κρεμάσει εἰς τὴν θύραν ἀγαπητοῦ τινος φίλου, ὅπερ ὑπάρχει συνήθεια μεταξὺ ἡμῶν.

Εἰς τινὰ μέρη τῆς Εὐρώπης κατὰ τὴν πρώτην τοῦ μηνὸς τούτου οἱ κάτοικοι τῶν κωμοπόλεων καὶ χωρίων συναθροίζονται περὶ στόλου, τὸν ὁποῖον στολίζουσι μὲ διάφορα ἄνθη, στεφάνους καὶ ποικιλοχρῶς ταινίας καὶ περὶ αὐτοῦ χωρεῖσιν ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν

διαφόρων μουσικῶν ὀργάνων, ἰδίως ἕως τοῦ πόμινου ἀλλοῦ. Ὁ Μάϊος πρὸ παντὸς ἄλλου μηνὸς πρέπει νὰ μᾶς ἐνθυμίσῃ τὴν ἀγαθότητα τοῦ Θεραίου ἡμῶν Πατρὸς, ὅστις ἐστόλισε τὴν γῆν μὲ πολυποικίλα καὶ εὖροσμα ἄνθη πρὸς εὐχαρίστησιν τῆς ὁράσεως καὶ ὑσφύσεως τοῦ ἀνθρώπου, καὶ νὰ μᾶς κινήσῃ εἰς περισσότερον σέβας, ἀγάπην καὶ ὑπακοήν.

ΦΟΙΝΙΚΕΣ.

Οἱ φοίνικες (κήμενῶδες) εἶναι τὰ εὐγενέστατα καὶ ὠφελιμώτατα δένδρα τῶν τροπικῶν κλιματίων, ὡς τροφοφόρα δὲ δένδρα ἔρχονται κατόπιν τῶν δημητριακῶν καρπῶν, — τοῦ σίτου, τῆς κριθῆς, τοῦ ἀραβοσίτου κλπ.

Ὁ Λιναῖος ἀνόμαζε τοὺς φοίνικας ἡγεμόνας τοῦ φυτικού βασιλείου. Καὶ τῆ ὄντι ἡ θεωρία, κατασκευὴ καὶ χρησιμότης των εἰς τὰς χώρας ὅπου φύονται εἶναι ἄνωγ ἡγεμονική.

Ὁ κορμὸς των εἶναι ἄλαδος, εὐθύς, ὕψηλός, πολυλάκις 180 πόδας καὶ ἐπὶ τῆς κορυφῆς φέρει κορωνοειδὲς φύλλωμα ἐν εἰδὲι σφαίρας καὶ ὅμως ἀνήκει εἰς τὴν κατωτάτην τάξιν τοῦ φυτικοῦ βασιλείου, τὴν περιέχουσαν τὰ μονοκτυλήθονα ἢ ἐνδόγυνα· δὲν ἔχουσι δὲ οὔτε φυλῶδη ὀσφίαν, οὔτε φλοιὸν διακεκρημένον, ἀλλὰ

μόνον ἐντεριόνην (ψόχαν) καὶ ἀξάντιον κατὰ τὸ πάχος διὰ τῆς ἐνακῆσεως κῶν ἰσοδῶν δερματίων, ἀτάκτως διεκιδούτων εἰς τὸν κοφελῶδη ἰστόν τῆς ἐντεριόνης.

Τῶν ἄλλων δένδρων ἡ ἡλικία εὐρίσκειται ἐὰν κόψωμεν τὸν κορμὸν ἐγκαρσίως καὶ ἀριθμήσωμεν τοὺς γόρους, οἵτινες εἶναι μεταξὺ τοῦ φλοιῶ καὶ τῆς ἐντεριόνης· ὅσοι δὲ εἶναι οὗτοι τοσοῦτων ἐτῶν εἶναι καὶ τὸ δένδρον· ἀλλὰ τῶν φοινίκων ἡ ἡλικία δύναται νὰ ὑπολογισθῇ ὡς ἔγγιστα μόνον ἐκ τῆς τακτικῆς ἐνταύσεως ἀξήσεως τῶν κορμῶν των.

Οὐδὲν δύναται νὰ ὑπερβῇ τὴν μεγαλοπρέπειαν καὶ ὠραιότητα διαδρόμου σχηματιζομένου ὑπὸ φοινίκων — ὅποιον παριστάνει ἡ πρακτικὴ εἰκονογραφία.

Οἱ μικροὶ μας ἀναγνώστα διὰ νὰ πληροφορηθῶσιν ἰδίως ὁμοίαι περὶ τοῦτου, ἄς λάβωσιν ἓν κομμάτιον χαρτίου, ἄς τὸ διπλώσωσιν ἐν εἰδὲι κωνοῦαλίου καὶ ἄς κοτιάξωσι διὰ αὐτοῦ τὴν εἰκονογραφίαν· ταύτην ἐπὶ ἢ ἢ δύο λεπτά τῆς ὥρας, ἔχοντες ἐνωσθεὶς κλεισμένον τὸν ἓνα ὀφθαλμόν· ἢ ἄς σχηματίσωσιν τὴν μίαν τῶν χειρῶν ἢ καὶ τὰς δύο εἰς σχῆμα κωνοῦαλίου καὶ ἄς θεωρήσωσι τότε τὴν εἰκονογραφίαν.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν γνωστῶν εἰδῶν τῶν φοινίκων εἶναι ὑπὲρ τὰ 1000. — Τὰ κοριώτερα ἡμῶς εἶδη εἶναι ἡ *Ἀρέχα Κατεχού*, τῆς ὁποίας ὁ καρπὸς διαίρειται εἰς τέταρτα, περιτελειώσεται εἰς φύλλα πέπτεως, φαντίζεται μὲ ἀσθεστότερον καὶ κατόπιν μασοῦται ὡς ὁ καπνὸς ὑπὸ τῶν κατοίκων τῶν ἀνατολικῶν Ἰνδιῶν.

Ὁ *Σαγγοῦρος Ροῦμφιός*, ὅστις φέρεται εἰς τὰ νότια μέρη τῆς Κίνας καὶ Ἰαπωνίας καὶ ἐκ τῆς ἐντεριόνης τοῦ ὁποίου κατασκευάζεται τὸ σαχο, ὅπερ χρησιμεύει ὡς τροφή θρεπτικὴ καὶ μαλακτικὴ.

Ὁ *Ἐλαῖς Γουήνης*, εἴτε ἐλαιοφόρος φοινίς, ὅστις εἶναι ἀτόχθων τῶν δουρικῶν παραλίω τῆς Ἀφρικῆς καὶ ὁ καρπὸς τὴν παρέχει μεγάλην ποσότητα χρησιμότητος ἐλαίου.

Ἡ *Καρμωφόρος Κοκθα*, ἥτις εὐρίσκειται ἐν ἀφρονίᾳ εἰς τὰς νήσους τοῦ Νοτίου Εἰρηγικῶ Ὠκεανοῦ, καὶ εἶναι χρησιμωτάτη εἰς τοὺς κατοίκους, διότι τοῖς παρέχει ξυλείαν πρὸς οἰκοδομὴν τῶν οἰκιῶν, τροφήν, εὐάρεστον τι ποτὸν καὶ ὕλικόν διὰ σχοινία, ψάθας καὶ ἄλλα οἰκιακά ἐπιπλα.

Ἐν Αἰγύπτῳ ὑπάρχουσι δύο εἶδη φοίνικος ὁ κοινός, τοῦ ὁποίου τὸν καρπὸν ὄλοι γνωρίζομεν, καὶ ὁ λεγόμενος *Λοδίμ*, ὅστις ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ διακλαδῶνται εἰς δύο οὐ μόνον, τὸ κυρίως στέλεχος, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς τοὺς μικροτάτους κλώνους. — Ἄλλοτε θὰ δώσωμεν τὴν εἰκόνα τοῦ ὠραίου τοῦτου φοίνικος.

Η ΦΩΛΕΑ ΤΩΝ ΠΤΗΝΩΝ.

(Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον.)

Ὁ παιδαγωγὸς ἐπέστρεφεν εἰς τὸ φρούριον μετὰ τοῦ διαδόχου, ὅπου εἶχον ἔλθει νὰ διελθῶσι τὴν ἄνοιξιν. Καθ' ἑδὼν δὲ συνομιλῶν μετ' αὐτοῦ, «Ἡ τιμὴ τοῦ παιδίου ἐκεῖνου, — εἶπεν, — εἶναι πολύτιμος μαργαρίτης μὴ δονάμενος νὰ ἐκτιμηθῇ. Εἰς αὐτὸ τὸ παιδίον διακρίνω τὸν σκελετὸν μεγάλου ἀνδρός. Ἐχει εὐσταθῆ, ἀπαρασιτικὸν χαρακτῆρα ἀρετῇ δὲ τοιαύτῃ, συνήθως εὐρίσκειται ὑπὸ τὴν σκέπην τῆς καλοῦθης τῶν πτωχῶν, ἣν καὶ ἐπὶ ματαίῳ ἐπιζητῶμεν αὐτὴν πολυλάκις ἐν τοῖς ἀνακτόροις τῶν βασιλείων.

Ἄφου ἔφθασαν εἰς τὸ φρούριον, ὁ παιδαγωγὸς ἐξήτασεν ἀκριθῶς τὸν οἰκονόμον περὶ τοῦ παιδίου.

— Τὸ παιδίον, — εἶπεν ἐκεῖνος, — εἶναι πολὺ γενναῖον, ὀνομάζεται δὲ Γεώργιος. Ὁ πατὴρ του εἶναι σκαπανοποιὸς, ἀλλ' εἰς τῶν ἐντιμοτάτων ἀνθρώπων ὄμιλος ποτὲ ἐγνωρίσα.

Εὐθὺς ἀφου ὁ διάδοχος ἐτελείωσε τὸ μάθημά του τὴν ἑσπέραν, ἐπήγειν εἰς τὸ παράθυρον μόλις δ' ἔφθασεν ἐκεῖ καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του διεκρίναν τὸν μικρὸν Γεώργιον φυλάττοντα τὸ μικρὸν του ποίμνιον. «Ἄ, — εἶπεν, — ὁ μικρὸς βοσκὸς μας ἔφθασεν ἤδη. Ἰδὲ τον πῶς κοιτάζει εἰς τὸ φρούριον!

— Λοιπὸν ἄς τὸν φωνάξωμεν διὰ νὰ ἴδωμεν ποῖαν ἀπάντησιν φέρει, — εἶπεν ὁ παιδαγωγὸς, καὶ λαθὼν τὸν διάδοχον ἐκ τῆς χειρὸς ἐξῆλθε τοῦ φρουρίου πρὸς ἀντάμωσιν τοῦ βοσκῶ.

— Μόλις ἐφάνησαν καὶ ὁ Γεώργιος ἔτρεξε πρὸς αὐτοὺς μετὰ χαρᾶς, κράζων, «Ὁ Μιχαλάκης θέλει νὰ σᾶς δείξῃ τὴν φωλεάν· μάλιστα μὲ ὀνόμασεν εὐήθη, διότι δὲν ἔστρεφα εἰς τὴν πρότασίν σας διὰ μᾶς καὶ νὰ μερισθῶ μὲ αὐτὸν τὰ χρήματα. Ἄλλ' ἐγὼ νομίζω, ὅτι ἕκαστος καλλίτερα νὰ τὸν ἐρωτήσω πρῶτον. Τώρα λοιπὸν, ἀφέντη, κοπιῶστε· εἶμαι πρόθυμος νὰ σᾶς δείξω τὴν φωλεάν.

Ὅπως εἰπὼν ἐπροχώρησεν, ὁ δὲ διάδοχος καὶ ὁ παιδαγωγὸς τὸν ἠκολούθησαν εἰς ἀνοιγμὰ τι δὲ μετὰ τὸ δάσους ἴστατο ὠραῖος τις σπάρτος πλήρης ὠραίων καὶ εὐδύμων κιστρίνων ἀνθέων ἐν αὐτῷ ἔδειξε διὰ τοῦ δακτύλου ὁ Γεώργιος τὴν φωλεάν ἐνὸς κοσσίφου, καὶ εἶπε σιγαλῇ τῇ φωνῇ — «Κότταξ' ἐκεῖ — ἀλλὰ πρόσεξε, παρακαλῶ νὰ μὴ τὴν ταραξῆς.»

Ὁ διάδοχος εὐχαριστήθη μεγάλως μὲ τὴν κατασκευὴν τῆς φωλεᾶς καὶ τὰ ἐν αὐτῇ γαλανὰ ὠὰ, ὁ δὲ παιδαγωγὸς του λαθὼν ἀφρομῆν τῷ ἔδωκεν ἐν ὠραῖον μάθημα φυσικῆς ἰστορίας, πρὸς μεγάλην ἐκπληξιν καὶ εὐχαρίστησιν τοῦ μικροῦ βοσκῶ. στραφεὶς δὲ κατόπιν εἰς τὸ παιδίον «Τώρα τέκνον μου,

— εἶπεν, — ἔλα μαζί μου καὶ θὰ σὲ δώσωμεν ὅτι σοὶ ὑποσχέθημεν· ἐπειδὴ δὲ δὲν ἔμπορεῖς νὰ μεταχειρισθῆς τὸν χρυσὸν ἐδῶ, θὰ σὲ δώσω τὸ ἀντίτιμον εἰς ἀργυρον. Ἐξέβαλε δὲ ἀπὸ τὴν τσέπην του ἕν φυσέκιον πλήρες ἀργυρῶν νομισμάτων καὶ ἐπὶ τοῦ μέρους τούτου, ὅσα τώρα καθήμεθα, ἐνεχείρισεν εἰς τὸν ἐκπεληγμένον βοσκὸν τὸ ὑποσχεθὲν κοσόν.

— Κοίταξε καλὰ, νὰ τὰ μοιράσῃς μὲ τὸν Μιχαλάκη, — εἶπεν ὁ διάδοχος.

— Μὴ φοβείσαι, ἐξοχώτατα, — εἶπεν ὁ μικρὸς Γεώργιος, ἐνῷ ἔτρεχε πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἦτο ὁ φίλος του.

Ὁ παιδαγωγὸς ἐξήτασε μετέπειτα ἂν ὁ Γεώργιος μοίρασε μὲ τὸν Μιχαλάκη τὰ χρήματα, καὶ εὗρεν, ὅτι εἶχε κάμει τοῦτο ἀκριθῶς καὶ ὅτι τὸ ἴδιον αὐτοῦ, μερίδιον ἔδωκεν εἰς τὸν πατέρα του χωρὶς νὰ κρατήσῃ αὐτε ἕν νόμισμα δι' ἑαυτὸν.

Ὁ διάδοχος ἐπορεύετο ἕκτοτε καθ' ἑκάστην εἰς τὸ μέρος ὅπου ἦτο ἡ φωλεά· καὶ καθ' ἀρχάς μὲν οἱ κύριοι αὐτῆς ἐφοβοῦντο καὶ ἐπέτων μακρὰν αὐτοῦ κατὰ μικρὸν ὁμοῦ τῶν συνειθισάν τὴν παρουσίαν του, ὥστε ἔμεινον εἰς τὴν φωλεάν κλωσσούντες τὰ ὠὰ. Μετὰ τινὰς δ' ἡμέρας πέντε μικρά, κίτρινα πουλαίκια ἐξῆλθον τῶν κελυφῶν τῶν καὶ ἤρχισαν νὰ κράζουν διὰ τροφήν· οἱ δὲ γονεῖς κατὰ σειρὰν ἔτρεπον αὐτὰ, ἕως οὗ ἔγειναν ἱκανὰ νὰ πετώσῃ καὶ εὐρίσκωσι μόνα τῶν τὴν τροφήν. Ὅλα ταῦτα ἐπροξένησαν πολλὴν εὐχαρίστησιν καὶ ὠφέλειαν εἰς τὸν διάδοχον, ὅστις ἤρχετο τακτικῶς πρὸς ἐπίσκεψιν αὐτῶν.

Ὁ διάδοχος καὶ ὁ παιδαγωγὸς τοῦ ἀπῆντων καθ' ἑκάστην τὸν μικρὸν Γεώργιον βόσκοντα τὸ ποίμνιον του ἐδῶ καὶ ἐκεῖ καὶ εὐχαριστοῦντο βλέποντες αὐτὸν πάντοτε νὰ κρατῇ βιβλίον τι εἰς τὰς χεῖρας καὶ ν' ἀναγινώσκῃ μετὰ προσοχῆς.

Ἡμέραν τινὰ ὁ παιδαγωγὸς τῷ εἶπε «Πρέπει νὰ ἦναι πολὺ εὐχάριστον διὰ σὲ, ζεῖ δόνασαι νὰ διασκεδάξῃς μὲ τὸ βιβλίον σου, ἐνῷ βόσκῃς τὰ πρόβατά σου. Δὲν θέλεις νὰ μᾶς ἀναγνώσῃς μίαν σελίδα ἐξ αὐτοῦ;»

Ὁ Γεώργιος ἀνέγνωσεν ὀλίγας σειράς, ἀλλ' ἦτο ἠναγκασμένος νὰ συλλαβίσῃ ὀλίγας λέξεις.

— Ποῦ καλὰ, — εἶπεν ὁ παιδαγωγὸς, — εἰς ποῖον σχολεῖον ἔμαθες ν' ἀναγινώσκῃς;

— Ἄχ, κύριε, — εἶπεν ὁ Γεώργιος, — δὲν εἶχον τὴν εὐτοχίαν νὰ ὑπάγω εἰς κανὲν σχολεῖον. Τὸ μέρος ὅπου εἶναι τὸ σχολεῖον εἶναι πολὺ μακρὰν ὅπ' ἐδῶ, ὁ δὲ πατὴρ μου εἶναι πολὺ πτωχὸς καὶ ἔχει χρῆσιν τῆς ἐργασίας μου. Ὅλον τὸν χειμῶνα στρίπτω μαλλία εἰς τὴν οἰκίαν. Ἀλλὰ καὶ καιρὸν ἂν εἶχον, ὁ πατὴρ μου δὲν ἔχει νὰ πληρώσῃ τὰ διδασκτὰ μου. Ὁ-

θεν παρακάλεσα τὸν Μιχαλάκη, ὅστις ἀναγνώσκει καλῶς, καὶ αὐτὸς μὲ ἐδίδαξε νὰ συλλαβίζω πρῶτον, ἔπειτα ν' ἀναγνώσκω, ἔχω δὲ πρὸς: τέσσαρα φερὰ τὸ βιβλίον τοῦτο, εἰς τὰ ὅποιον κ' ἐκεῖνος ἔμαθε ν' ἀναγνώσκη· ἀλλ' ὡς βλέπετε ἐφαγώθησαν τὰ γράμματα καὶ δὲν διακρίνονται. Ἀκολουθεῖ.)

Ἡ Ἀυτοκράτειρα Εὐγενεῖα καὶ ὁ Μεξικανὸς Φιττακὸς της

Μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ γαλλικοῦ στρατοῦ ἐκ τοῦ Μεξικοῦ, ὁ κόμης Καρτελινὸς, εἰς τῶν ὑπατιστῶν τοῦ αυτοκράτορος Ναπολέοντος, ὅστις εἶχε συνοδεύσει τὸν ἀτυχῆ Μαξιμιλιανὸν εἰς τὴν Ἀμερικὴν, ἔφερε μὲν ἑαυτοῦ καὶ ἐδώρησεν εἰς τὴν αυτοκράτειραν ἓνα Φιττακὸν, τὸν ὅποιον εἶχε διδάξει νὰ φωνάζη «Ζήτω, ἡ αυτοκράτειρα!»

Ὁ Μοντεζούμας, οἷοι οὕτως-ὠνομάζετο ὁ φιττακὸς, ἔγινε τὸ ἀγαπητὸν πτηνὸν τῆς αυτοκρατορίας· ἔμεινε εἰς τὰ ἰδιαιτέρως δωμάτιά της ἐντὸς χρυσοῦ κλωδίου—ἔτριωγε καὶ ἐπινεν ἐκ τῶν τρυφερῶν χειρῶν της—ἐλάμβανε κομμίστιον λαχάρει· ἐκ τῶν βυδρῶν χρώων χειλέων της καὶ ὅταν ἐπέστρεφεν ἐκ τοῦ περιπάτου ἢ ταξιδίου τοῦ, τὸ πρῶτον πρᾶγμα τὸ ἡ ποῖον ἔκαμνε, ἦτο νὰ ἐπιτεφθῆ τὸν ἀγαπητὸν τῆς φιττακὸν, αὐτὸς δὲ πρὸς ἀμοιβὴν τῆς ἀγάπης της ἐφώναζεν, ἅμα τῇ ἐμφανίσει της, «Ζήτω ἡ Αυτοκράτειρα!»

Κατὰ τὴν ἐναρξίν τοῦ Γαλλογερμανικοῦ πολέμου ἡ αυτοκράτειρα ἠναγκάσθη ἕνεκα τῆς ἐκραγείσης ἐν Παρισίοις ἀναστασίας νὰ φύγη διὰ νυκτὸς εἰς Ἀγγλίαν, ἵνα σωθῆ ἀπὸ τῆς ὀργῆς τοῦ ἐξηγριωμένου ὄχλου· ἐκ δὲ τῆς βίας της ἐληξμόνησε τὸν ἀγαπητὸν τῆς φιττακὸν.

Ἀφοῦ ἀπεκαταστάθη εἰς Τζιλχουρατ ἐπεμφεν ἓνα τῶν πιστῶν της ἀνθρώπων εἰς Παρίσιον διὰ νὰ εἴη τί ἀπέγεινεν ὁ Μοντεζούμας της· ἀλλὰ δυστυχῶς εὔρε τὴν πόλιν πολιορκουμένην ὑπὸ τῶν Γερμανικῶν στρατευμάτων καὶ δὲν ἠδυνήθη νὰ εἰσέλθῃ εἰς αὐτήν.

Μετὰ τὴν κλείσει τῆς εἰρήνης ἡ ἀπαρηγόρητος αυτοκράτειρα πάλιν ἀπέστειλεν ἓνα τῶν πιστῶν θαλαμηπόλων της πρὸς ἀνεύρεσιν τοῦ ἀγαπητοῦ πτηνοῦ. — Οὗτος ἦλθεν εἰς Παρισίους καθ' ὃν χρόνον ἐκράτειν τὴν πόλιν οἱ ἀναρχικοὶ καὶ κατ' ἐθέλειαν ἐπορεύθη εἰς τὰ ἀνάκτορα· ἀλλὰ μέρος αὐτῶν εὔρε κατεστραμμένον, οὐδεὶς δὲ, ἀφ' οὗ δασὴ ἠρώτησεν, ἤξευρε τί ἀπέγεινεν ὁ φιττακὸς.

Περίλυπος καὶ σκουθρωπὸς περιήροχοτο ἡμέραν τινα τὰς ὁδοὺς τῶν Παρισίων, ὅτε τὸ βλέμμα του προσήλωθη εἰς μικρὸν τι ἐμπορικὸν κατάστημα ἔπου ἐπω-

λοῦντο πτηνά. Εἰσῆλθε καὶ πρὸς μεγίστην αὐτοῦ χαρὰν παρατήρησε τὸ χρυσοῦν κλωδίον μὲ τὸν κύρ Μοντεζούμαν ἐντὸς αὐτοῦ.

Χωρὶς δὲ νὰ χάσῃ καιρὸν ἐπλήρωσε τὴν τιμὴν, τὴν ὅποιαν ὁ Ἑβραῖὸς ἔμπορος ἐζήτησεν ἤσπαζε τὸ κλωδίον εἰς τὰς χεῖρας καὶ χαίρων καὶ ἀγαλλόμενος ἔστρεψε πρὸς τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου, ἔλαβε τὴν πρῶτην ἄμαξαν, ἧς ἦτο ἐτοιμὴ ν' ἀναχωρήσῃ διὰ τὴν Καλαί, εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἀτμόπλοιο, ἐπέρασεν εἰς τὴν Ἀγγλίαν καὶ διηυθύνθη κατ' ἐθέλειαν εἰς τὴν αυτοκρατορικὴν ἔπαυλιν.

Φαντασθῆτε ὅποια ἦτο ἡ χαρὰ τῆς ἐκπτώτου καὶ ἀτυχῆς αυτοκράτειρας ὅτε εἶδε τὸ ἀγαπητὸν τῆς πτηνὸν! ἦνοιξε τὸ κλωδίον, τὸν ἔλαβεν εἰς τὰς χεῖρας της, τὸν ἐχαίρεσε, τὸν ἐρίληξε, τὸν ὠμίλησε τρυφερῶς, ἀλλ' ὁ Μοντεζούμας ἔμεινε σιωπηλὸς καὶ σκουθρωπὸς.

Ἡ σιωπὴ αὐτῆς ἦτο ἀνεξήγητος καὶ ἐλόπει μεγαλῶς τὴν ἀτυχῆ Εὐγενεῖαν, ἧς ἐν τῇ μεταξὺ ἐξηκολούθει νὰ τὸν χαϊδεύῃ καὶ νὰ τὸν ὀμιλῇ τρυφερῶς.

Τέλος ὅμως ὁ Μοντεζούμας ἀπεράσισε νὰ λύσῃ τὴν σιωπὴν, τεντώντας δὲ τὸν λαμπρὸν του, καὶ ἀνοίξας τὸ στόμα του, ἠτοίμασθη νὰ προφέρῃ ὅπως ἀνέμεινον οἱ παρόντες τὴν γλυκεῖαν προσφώνησιν, «Ζήτω ἡ αυτοκράτειρα,» ἀλλὰ πρὸς ἐκπληξίν αὐτῶν τε καὶ τῆς Εὐγενεῖας, ἐξέφώνησε, «Ζήτω ἡ Δημοκρατία!»

Ὁ Μοντεζούμας ἔζησε πλέον τοῦ ἐνὸς ἔτους ἐν Παρισίοις ὑπὸ δημοκρατικῆν ἀμοσφαῖραν, καὶ μετεβλήθη, ὡς πολλοὶ ἄλλοι αὐτικοὶ καὶ αυτοκρατορικοὶ, εἰς τέλειον δημοκράτην!

Ἡ Εὐγενεῖα ἐκλίνε σιωπηλῶς τὴν κεφαλὴν καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὰ δωμάτιά της δακρῦουσα.

Τοιαύτη εἶναι ἡ λαμπηδὼν τῆς ἐπιγείου δόξης καὶ τοιαῦται αἱ εὐχαριστήρεις τοῦ κόσμου τούτου—Μὴ κάμνετε λοιπὸν αὐτὰ, τέκνα μου, τὸ κύριον ἀντικείμενον τῆς ζωῆς σας· ἀλλὰ ζητεῖτε τὸν Κύριον ἐν ταῖς ἡμέραις τῆς νεότητός σας, ὥστε ὅταν ἔλθωσιν αἱ κακαὶ ἡμέραι νὰ σὰς ὑποστηρίξῃ καὶ παρηγορή.

ΠΑΤΕΡ ΗΜΩΝ.

Ὅπως ὀλαὶ αἱ διδασκαλίαι τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ εἶναι ἐξαισιαί, ἀμίμητοι, ὑπεράνθρωποι, οὕτω καὶ ὁ τύπος τῆς προσευχῆς, τὸν ὅποιον μᾶς ἔδωκεν, εἶναι ἀξιοθαύμαστος. Ἐσυλλογισθητέ ποτε, μικροὶ μὲ φίλοι, πόσον πολλὰ καὶ καλὰ πράγματα περιλαμβάνει:

Μᾶς διδάσκει ὁλους καὶ ἓνα ἕκαστον νὰ ἀποβλέπωμεν εἰς τὸν Θεὸν ὡς εἰς πατέρα μας· «Πάτερ ἡμῶν!»

Μᾶς κάμνει νὰ ὑψώνωμεν τὸν νοῦν καὶ τὰς ἐπιθυ-

μίας μας υπεράνω τῆς γῆς· «ὅστις εἶσαι εἰς τοὺς οὐρανοὺς.»

Μᾶς λέγει ὅτι πρέπει νὰ τιμῶμεν τὸν οὐρανό σου πατέρα· «Ὡς ἀγιασθῆ τὸ ὄνομά σου.»

Ἀποπνέει Ἱεραποστολικὸν πνεῦμα· «Ὡς ἔλθῃ ἡ βασιλεία σου.»

Καὶ ὑποκλινῆ καὶ ταπεινόφρονα διαθέσει· «Ὡς γένη τὸ θέλημά σου ἐπὶ τῆς γῆς, ὅπως γίνεται ἐν οὐρανῷ.»

Μᾶς διδάσκει νὰ κράζωμεν καὶ ἐμπιστευόμεθα αὐτὸν εἰς τὰς ἀνάγκας μας· «Τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον δὸς εἰς ἡμᾶς σήμερον.»

Καλλιτεργεῖ τὸ πνεῦμα τῆς συγχωρήσεως· «Συγχώρησον τὰ πταίσματα ἡμῶν, ὅπως ἡμεῖς συγχωροῦμεν τοὺς πταίσαντάς μας.»

Μᾶς κάμνει προσεκτικούς· «Καὶ μὴ μᾶς φέρῃς εἰς πειρασμόν, ἀλλ' ἔλευθέροσον μας ἀπὸ τοῦ πονηροῦ.»

Φανερώνει εὐσεβῆ αἰσθήματα· «Διότι σοῦ εἶναι ἡ βασιλεία καὶ ἡ δύναμις καὶ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας, Ἀμήν.»

ΤΟ ΤΑΞΕΙΑΙΟΝ ΤΗΣ ΖΩΗΣ.

Ἐκ δέκα χιλιάδων παιδίων, τὰ ὅποια γεννῶνται τὴν αὐτὴν ἡμέραν μετὰ δέκα ἔτη ἐν τρίτον αὐτῶν δὲν ὑπάρχει κατὰ τὸ τριακοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας των τὰ ἡμίσι εἶναι εἰς τὸν τάφον κατὰ τὰ ἐβδομήκοντα ἔτη 400 μόνον εὐρίσκονται ἐν τῇ ζωῇ. Κατὰ τὸ 0 μόνον 20 ἐπιζῶσι, καὶ κατὰ τὰ 100 εἰς ἴσως ἐναπομένει, ἕνα διηγῆται τὴν φοβερὰν καταστροφὴν! Διηγούνται, ὅτι ὁ Ξέρξης ἐπιθεωρῶν ποτε τὸν πολυπληθῆ στρατὸν, τὸν ἀκολουθήσαντα αὐτὸν κατὰ τῆς Ἑλλάδος, ὅστις ἀνέβαινε κατὰ τινὰς ἱστορικούς εἰς τρία ἑκατομμύρια ἀνθρώπων, ἐδάκρυσε. Ἐρωτηθεὶς δὲ παρὰ τῶν παρεστώτων, διατί δοκροῖς; ἐδίότι, εἶπε, — συλλογοῦμαι, ὅτι μετὰ 100 ἔτη, οὐδεὶς ἐκ τοῦ ἀπείρου τούτου πλήθους θὰ ᾔῃαι ἐν τῇ ζωῇ. Πόσον βραχεῖα ἡ ἀνθρωπίνῃ ζωῇ, καὶ ὅμως πόσον σκοπδαῖος ὁ σκοπὸς αὐτῆς! καὶ πόσον ὀλίγοι οἱ μετροῦντες αὐτῶ τὰς ἡμέρας των, ὥστε νὰ προσηλθῶνσι τὰς καρδίας των εἰς τὴν σοφίαν!

ΕΥΦΥΗΣ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ.

Συγγραφεὺς τις δυσμενῶς διακείμενος ἐναντίον ἄλλου τινός, ἐπίσης συγγραφέως, καὶ συναντήσας αὐτὸν καθ' ὁδὸν ἠθέλησε νὰ τὸν πειράξῃ. «Οἱ πάντες γινώσκουσι, — γὰρ εἶπεν, — ὅτι συγγράφων ἀποβλέπεις εἰς τὴν ἀπόκτησιν ἀργυρίου καὶ μόνον ἀργυρίου. — Σεῖς δὲ, κύριε, τί ἐπιζητεῖτε; τὸν ἠρώτησεν ὁ ἄλλος. — «Τὴν τιμὴν καὶ μόνην τὴν τιμὴν.» «Τότε λοιπὸν, φίλε μου,

διατί δὲν εὐρίσκεις λογικὸν τὸ ὅτι ἕκαστος ἐξ ἡμῶν ἐργάζεται διὰ τὴν ἀπόκτησιν τῶν ὧσων στερεῖται;»

ΑΙΝΙΓΜΑ.

Εἶμαι ἐπιτρόπος τοῦ ἡλίου
Ἐπὶ τῆς σφαιρας τῆς ὕδρογείου;
Εἶμαι μονάρχης ἐνθρονισμένος,
Μὲ λαμπρὸν στέμμα στεφανωμένος.
Γνωρίζω πλῆθος τῶν μυστικῶν σου;
Εἶμ' ὁ πιστότατος τῶν πιστῶν σου,
Σχεδὸν τὸ ἡμίσι τῆς ζωῆς σου
Εἶμαι ἡ φίλτατος τῆς ψυχῆς σου.
Καὶ μὲ δὲλα ταῦτα μὲ καταθλίβεις,
Μετὰ γνωμοσύνην μὲ ἀνταμείβεις.
Μ' ὄλον τὸν θρόνον καὶ τὴν στολὴν μου
Πολλάκις τέμνεις τὴν κεφαλὴν μου.
Καθ' ὅσον τέμνεις, γεννᾶται ἄλλη,
Ἡ χεὶρ σου δ' αὖθις τὴν καταβάλλει;
Τί φλόγα-τρέφω εἰς τὴν καρδίαν
Διὰ τοσαύτην ἀχαριστίαν!
Διὸ καὶ τήκομαι καὶ χαινοῦμαι;
Καὶ κατ' ὀλίγον ἀποναρκοῦμαι,
Τὸ στέμμα πίπτει πρὸ τῶν ποδῶν μου;
Καὶ τότε εὐρίσκω τὸν θάνατόν μου.

I. P. P.

ΠΕΡΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

1. Ποία ἦτο ἡ μήτηρ τοῦ σοφοῦ Σολομῶντος.
2. Ποία γυνὴ ὀνήρεε προφήτης καὶ κριτῆς τῶν Ἰσραηλιτῶν
3. Ἐκ ποίας φυλῆς τοῦ Ἰσραὴλ ἦτο ὁ ἀνδρείος Σαμφάν.

Οἱ ἐπόμενοι ἔλαβον ἕκαστος τὸ ἀπέναντι τοῦ ὀνόματός αὐτοῦ βραβεῖον. Χαίρομεν δὲ, ὅτι ἐφέτος οἱ διακριθέντες περὶ τοῦ ποδῆν καὶ γνῶσιν τῆς Ἁγίας Γραφῆς εἶναι διεσπαρμέναι εἰς πολλὰ μέρη. Ἀξίταινοι δὲ εἶναι οἱ ἐν Δεμερδέσιφ συνδρομηταὶ τῆς Ἐφ. τῶν Παίδων, διότι καὶ ἐφέτος ἔδειξαν ὅτι ἀγαπῶσι καὶ γνωρίζουσι τὰς Γραφάς.

1. Εὐθάλια Βεργίδου.	ἄγνωστος
2. Θεολόγος Δεμερδέσης	Δεμερδέσιος
3. Ἀσπασία Ἰωαννίδου	Ἀθῆναι
4. Ὀμηρος Κ. Ρεντζηπέρης	Δεμερδέσιος
5. Ν. Ἰω. Δημητριάδης	Ἀλεξάνδρεια
6. Ἰω. Γ. Ριμανός	Σύρος
7. Εὐροδίκη Σταματοπούλου	Ἀθῆναι

— Ἐνεκα τῆς μελετωμένης ἀπουσίας τοῦ Συντάκτου κατὰ τὸν Μάιον καὶ Ἰούνιον, ἀναγκασόμεθα νὰ ἐκδώσωμεν τὰ φύλλα τῶν μηνῶν τούτων πρότερον ἢθεν αἱ λύσεις τῶν αἰνιγμάτων θὰ δημοσιευθῶσι εἰς τὸ φύλλ. τοῦ Ἰουλίου, ὡς καὶ τὰ βραβεῖα διὰ τοὺς ἐπιτυχόντας εἰς τὴν λύσιν τῶν Ἱερογραφικῶν ἐρωτήσεων κατὰ τὸ τρέχον ἔτος.

Καὶ πάλιν εἰδοποιούμεν τοὺς θέλοντας νὰ γίνωσι συνδρομηταί, ὅτι εὐφρονέστερον θὰ ᾔῃαι δι' αὐτοὺς νὰ στέλλωσιν ἀμέσως τὴν συνδρομὴν των ἀντὶ νὰ γράφωσι, διότι δὲν θ' ἀπαντήσωμεν εἰς οὐδένα.